

РЕШЕНИЕ

№ 18117

гр. София, 04.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 82 СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: А.И.И

при участието на секретаря К.Д.Н.
като разгледа докладваното от А.И.И Гражданско дело № 20231110102167 по описа за 2023 година

Производството по делото е образувано въз основа на искова молба на „...“ ЕАД против Й. В. Т., с която са предявени иски с правно основание чл. 422 ГПК, вр. чл. 9 ЗПК, вр. чл. 79, ал. 1 и чл. 430, ал. 2 ТЗ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за установяване дължимостта на сумата от 2187,52 лева, представляваща главница по Договор за потребителски кредит № 2287241, сключен от ответницата с „К.“ ЕАД, ведно със законната лихва от 04.10.2022 г. до окончателното изплащане, сумата от 0,03 лева, представляваща възнаградителна лихва за периода 31.01.2021 г. - 30.09.2022 г. и сумата от 236,29 лева, представляваща обезщетение за забава за периода 01.02.2021 г. - 03.10.2022 г.

Ищецът твърди, че между ответницата и „К.“ ЕАД бил сключен Договор за потребителски кредит № 2287241/21.09.2020 г., по силата на който на Й. В. Т., в качеството ☐ на кредитополучател, бил отпуснат кредит в размер на 2500 лв., който същата се задължила да върне на 24 равни месечни вноски, при първа погасителна вноска на 31.10.2020 г. и последна погасителна вноска на 30.09.2022 г. Между ответницата и „...“ ЕООД бил сключен Договор за предоставяне на поръчителство, като на същата дата такъв бил сключен и между „...“ ЕООД и „К.“ ЕАД. По силата на този договор „...“ ЕООД се задължил да бъде поръчител на ответницата като отговаря солидарно за вземанията по договора за кредит. Излага, че на 08.02.2022 г. е подписано Приложение № 1 към Договор за продажба и прехвърляне на вземания от 01.02.2022 г., сключен между „...“ ЕООД и „...“ ЕАД, с което са изкупени дължимите вземания, ведно с всички привилегии и обезпечения, като длъжникът бил надлежно писмено уведомен за прехвърлянето с изпратено уведомително писмо с изх. № УПЦ-П-КРС-АТ/2287241 от 14.02.2022 г. Въпреки уведомяването ответницата не е изпълнила задължението да заплати процесните суми, дължими по

договора за заем, с оглед на което за ищеца е възникнал правен интерес от предявяване на настоящите искиви претенции.

В срока по чл. 131 ГПК ответницата е депозирала отговор на исковата молба, с който оспорва предявените искове като неоснователни. Релевира възражение за нищожност на сключения между нея и „... ЕООД Договор за предоставяне на поръчителство и на Договор за поръчителство, сключен между „... ЕООД и „К.“ ЕАД. Посочва, че „К.“ ЕАД е едноличен собственик на капитала на поръчителя „... ЕООД, с оглед на което уговореното възнаграждение за предоставяне на поръчителство, което се изисква за заплащане, следва да се разглежда като разход по договора за кредит и следва да бъде включен при изчисляването на ГПР по чл. 19, ал. 1 и ал. 2 ЗПК. Заявява, че възнаграждението по договора за предоставяне на поръчителство в случая не е включено в ГПР и същото е с оглед свързаността на лицата и с характер на „скрита възнаградителна лихва“. Сочи, че договорът за поръчителство е лишен от предмет и заобикаля изискванията за добросъвестност, нищожен е на основание прот.речие с добрите нрави. Оспорва договора като неравноправен на основание чл. 143 ЗЗП. Излага твърдения, че счита Договора за потребителски кредит за нищожен на основание чл. 22 ЗПК, вр. чл. 11, ал. 1, т. 10 и т. 11 ЗПК, вр. чл. 26, ал. 1, предл. 2 ЗЗД, Договорът за предоставяне на поръчителство на основание чл. 26, ал. 1, предл. 2 ЗЗД и Договорът за поръчителство на основание чл. 26, ал. 2, предл. 1 ЗЗД. Твърди, че на недействителността на Договора за потребителски кредит влече и недействителност на сключените акцесорни съглашение - Договор за предоставяне на поръчителство и Договор за поръчителство.

Съдът, като съобрази събраните доказателства, достигна до следните фактически изводи:

Съдът е обявил за безспорно сключването на Договор за потребителски кредит № 2287241/21.09.2020 г. между ответницата и „К.“ ЕАД и сключването на Договор за поръчителство между „... ЕООД и „К.“ ЕАД.

По делото е представен Договор за потребителски кредит № 2287241/21.09.2020 г., сключен между „К.“ ЕАД, в качеството на кредитор, и Й. В. Т., в качеството на кредитополучател. Видно от приложение № 1 към договора дружеството се задължило да предостави на кредитополучателя сумата от 2500 лв., а кредитополучателят – да върне същата заедно с възнаградителна лихва на 24 анюитетни месечни вноски от по 104,17 лв. всяка за периода 31.10.2020 г. – 30.09.2022 г. Общият размер на плащанията възлизал на 2005,06 лв., лихвеният процент по кредита бил фиксиран на 0,00 %, а ГПР – също 0,00 %. С чл. 4 от договора за кредит било уговорено, че кредитополучателят може да избере необезпечен кредит или обезпечение чрез предоставяне на банкова гаранция до 10 дни от подаване на заявлението или да сключи договор за предоставяне на поръчителство с одобрено от кредитора юридическо лице в срок до 48 часа от подаване на заявлението.

В деня на сключване на договора за кредит бил сключен и Договор за предоставяне на поръчителство със страни „... ЕООД и Й. В. Т. По силата на последния „... ЕООД поело задължение да обезпечи пред „К.“ ЕАД задълженията на потребителя по договора за кредит,

а потребителят се задължил да му заплати месечно възнаграждение в размер на 76,99 лева за периода на действие на договора. С договор за поръчителство от 21.09.2020 г. „... ЕООД се е задължило да отговаря солидарно за сумите по договор за кредит № 2287241/21.09.2020 г. и последиците от неизпълнението.

В деня на сключване на договора за кредит бил сключен и договор за поръчителство със страни „К.“ ЕАД и „... ЕООД. По силата на последния „... ЕООД поело задължение да обезпечи пред „К.“ ЕАД задълженията на длъжника по договора за кредит, а длъжникът се задължил да му заплати месечно възнаграждение за периода на действие на договора. С договор за поръчителство от 21.09.2020 г., сключен между „К.“ ЕАД, в качеството на кредитор, и „... ЕООД, в качеството на поръчител, „... ЕООД се е задължило да отговаря солидарно за сумите по договор за кредит № 2287241/21.09.2020 г. и последиците от неизпълнението.

От справка в Търговски регистър се установява, че принципал на „... ЕООД е „К.“ ЕАД, т.е. двете дружества са свързани лица по смисъла на § 1, т. 5 от ДР на ТЗ.

С Рамков договор за цесия от 01.02.2022 г. „К.“ ЕАД и „... ЕООД прехвърлят на „...“ ЕАД процесното вземане срещу Й. В. Т.. Прехвърлянето е потвърдено писмено от цедентите.

Според изготвената по делото съдебно-счетоводна експертиза е установено първоначално усвояване по Договор за потребителски кредит № 2287241/21.09.2020 г. между „К.“ АД, в качеството на заемодател и ответницата, в качеството на кредитополучател, в размер на 2500 лв. /рефинансиране на стар дълг в размер на 1231,72 лв. и преведена сума от 1268,28 лв./ на 21.09.2020 г. Експертизата е констатирала две вноски в общ размер на 314,83 лв., платени на: 01.11.2020 г. – 104,17 лева и на 25.01.2021 г. – 210,65 лева, с които са погасени дължими суми по първите три погасителни вноски частично - главница за 312,48 лв., договорна лихва за 0,03 лв. и лихви за просрочие за 2,32 лева. Съгласно представените документи експертизата приема, че поръчителят „... ЕООД е заплатил на 07.02.2022 г. сумата от 2256,76 лв., представляваща размер на вземането на „К.“ ЕАД по Договор за паричен заем № 2287241/21.09.2020 г. с кредитополучател ответницата. Сумата, разпределена по пера, е както следва: 2187,52 лева – остатък главница по договор към 07.02.2022 г., 0,03 лева – остатък лихва по договор към 07.02.2022 г., 69,21 лева – лихва за забава по договор към 07.02.2022 г. Експертизата приема размер на вземането към 03.10.2022 г. вкл. (дата, предхождаща датата на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК) както следва: остатък непогасена главница от 2187,52 лв.; остатък договорна лихва от 0,03 лв.; 186,72 лв. - изчислен размер на законната лихва за забава върху всяка падежирала сума от главницата по процесния договор за кредит за периода от датата на падеж, до 03.10.2022 г. вкл. /датата, предхождаща датата на ЗИЗИ/. Размерът на ГПР, при включване в него на възнаграждението по договора за предоставяне на поръчителство, е 76,64% на годишна база.

При тази установеност на фактите се налагат следните правни изводи:

Съгласно разпоредбата на чл. 99 ЗЗД кредиторът може да прехвърли своето вземане,

освен ако законът, договорът или естеството на вземането не допускат това. Прехвърленото вземане преминава върху новия кредитор с привилегиите, обезпеченията и другите му принадлежности, включително с изтеклите лихви, ако не е уговорено противното. Предишният кредитор е длъжен да съобщи на длъжника прехвърлянето и да предаде на новия кредитор намиращите се у него документи, които установяват вземането, както и да му потвърди писмено станалото прехвърляне. Прехвърлянето има действие спрямо третите лица и спрямо длъжника от деня, когато то бъде съобщено на последния от предишния кредитор. Трайно установена е съдебната практика, обективирана и в решение № 123 от 24.06.2009 г. по т. д. № 12/2009 г. на ВКС, II т. о., решение № 78 от 9.07.2014 г. по т. д. № 2352/2013 г. на ВКС, II т. о., че установеното в чл. 99, ал. 4 ЗЗД задължение на цедента да съобщи на длъжника за извършеното прехвърляне на вземането има за цел да защити длъжника срещу ненадлежно изпълнение на неговото задължение, т.е. срещу изпълнение на лице, което не е носител на вземането. Доколкото прехвърленото вземане е възникнало от правоотношение между длъжника и стария кредитор, напълно логично е въведеното от законодателя изискване съобщението за прехвърлянето на вземането да бъде извършено именно от стария кредитор - цедента. Само това уведомяване ще създаде достатъчна сигурност за длъжника за извършената замяна на стария му кредитор с нов и ще обезпечи точното изпълнение на задълженията му, т.е. изпълнение спрямо лице, което е легитимирано по смисъла на чл. 75, ал. 1 ЗЗД. Ето защо, законодателят е предвидил, че правно релевантно за действието на цесията е единствено съобщението до длъжника, извършено от стария кредитор.

По делото не се установява извършената цесия да е била съобщена на длъжника, тъй като представеното писмо с обратна разписка е било непотърсено. Ищецът релевира искане цесията да се счита съобщена на длъжника с връчване на исковата молба. Няма пречка уведомяването да бъде заместено от връчване на исковата молба, въпреки че това е документ, съставен от цесионера, тъй като се приема, че последният също има право да уведоми длъжника за настъпилата цесия. Уведомлението, направено от страна на цесионера, следва да има идентични правни последици като това от цедента. За уведомлението, направено от цесионера, не е нужно последният да бъде изрично упълномощен от стария кредитор на вземането. Поради това следва да се приеме, че получаването на препис от исковата молба и приложенията към нея има характер на уведомление за цесията и от тогава последната има действие спрямо длъжника. Приложеното към исковата молба уведомление за извършената в полза на „...“ ЕАД цесия на процесното вземане е направено от предишните кредитори – „К.“ ЕАД и „...“ ЕООД, чрез надлежно упълномощения пълномощник – цесионера „...“ ЕАД. С решение № 137 от 2.06.2015 г. по гр. д. № 5759/2014 г. на ВКС, III т. о., е прието, че по силата на принципа за свободата на договарянето няма пречка старият кредитор да упълномощи новия кредитор за извършване на уведомлението за цесията. Това упълномощаване не противоречи на целта на разпоредбите на чл. 99, ал. 3 и ал. 4 ЗЗД, поради което е прието, че предишният кредитор може да упълномощи новия кредитор да съобщи на длъжника за извършената цесия, като това съобщение поражда предвиденото в чл. 99, ал. 4 ЗЗД действие спрямо длъжника. Следователно в конкретния

случай уведомлението изхожда от стария кредитор, каквото е изискването на чл. 99, ал. 3 ЗЗД, съдържа всички данни необходими за индивидуализиране на прехвърленото вземане и на личността на новия кредитор, достигнало е до знанието на ответника - длъжник с получаване на приложенията към исковата молба и е приобщено като доказателство към делото по предвидения за това процесуален ред. С връчване на уведомлението цесията е породила действие в отношенията между ищеца - нов кредитор и ответника - длъжник, съгласно изричната разпоредба на чл. 99, ал. 4 ЗЗД, т.е. легитимиран кредитор на вземането срещу Й. В. Т., произтичащо от по Договор за потребителски кредит № 2287241, е ищецът „...“ ЕАД.

Съгласно чл. 6 ЗПФУР договор за предоставяне на финансови услуги от разстояние е всеки договор, сключен между доставчик и потребител като част от система за предоставяне на финансови услуги от разстояние, организирана от доставчика, при която от отправянето на предложението до сключването на договора страните използват изключително средство за комуникация - едно или повече. В конкретния случай договорите между ответницата, кредитора и поръчителя са подписани чрез използване на едно или повече средства за комуникация от разстояние – адрес на електронна поща и телефон, който е валиден начин за сключване на договори, съгласно ЗПФУР и ЗЕДЕУУ. Следва да се приеме, че ответницата е дала съгласие по отношение на същественото съдържание на двата договора, изразяващо се в последователно извършване на поредица от действия, свързани с подаването на заявка, прочит на договора и ОУ, одобрението им чрез код за потвърждение, генериран и изпратен от кредитора на посочения от кредитополучателя телефонен номер, които в съвкупност разкриват съзнателно взето решение за сключване на договора със соченото съдържание и привеждане в действие на взетото решение. Разпоредбата на чл. 3, ал. 2 ЗЕДЕУУ приравнява електронния документ на писмения му аналог, поради което правилата за връчване на писмените изявления следва да намери приложение и относно електронните документи.

Съгласно разпоредбата на чл. 184, ал. 1 ГПК електронният документ се представя по делото върху хартиен носител като заверен от представилата го страна препис, възпроизвеждането му на хартиен носител не променя характера му на електронен документ и доколкото ответницата не е поискала представянето му на дигитален носител, този препис представлява годно доказателство за авторството на изявлението и неговото съдържание.

Договорът за поръчителство се основава на разпоредбата на чл. 138 ЗЗД, сключен е в изискуемата писмена форма за действителност и допустимо, с оглед чл. 138, ал. 2 ЗЗД, обхваща едно бъдещо задължение. Съгласно чл. 143 ЗЗД поръчителят, който е изпълнил задължението, може да иска от длъжника главницата, лихвите и разноските, които е направил, след като го е уведомил за предявения срещу него иск. В случая предмет на настоящото производство са вземания, които произтичат от договор за потребителски кредит, заплатени от „...“ ЕООД в качеството му на поръчител и прехвърлени на ищеца, поради което последният упражнява правата си по чл. 143 ЗЗД срещу кредитополучателя по договора за потребителски кредит.

В съответствие с разпоредбата на чл. 5 ГПК и т. 1 и т. 3 от ТР 1/09.12.2013 г. по тълк.

д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС съдът следи и служебно за наличие на нищожни клаузи в договора. Процесният договор за кредит е потребителски – страни по него са потребител по смисъла на § 13, т. 1 ЗЗП (ответницата е физическо лице, което използва заетата сума за свои лични нужди), и небанкова финансова институция – търговец по смисъла на § 13, т. 2 ЗЗП. ЗПК предвижда приложимост на правилата за неравноправни клаузи от чл. 143 до чл. 148 ЗЗП, за които съдът следи служебно. Договорът е сключен при спазване нормата на чл. 10, ал. 1 ЗПК при съобразяване на обстоятелството, че преди отпускане на кредита страните са използвали средства за комуникация от разстояние.

Съгласно чл. 10, ал. 2 ЗПФУР когато договорът за предоставяне на финансови услуги от разстояние е сключен по инициатива на потребителя чрез използването на средство за комуникация, което не позволява уведомяване на потребителя за условията на договора, доставчикът е длъжен да изпълни задълженията си по чл. 10, ал. 1 ЗПФУР незабавно след сключването на договора. В електронната платформа на „К.” АД е предвидено потребителят сам да попълва заявление. В настоящия случай, видно от отразеното в представения по делото СЕФ, потребителят сам е попълнил заявлението и въз основа на данните за кредита, за който кандидатства, кредиторът е изпратил условията на договора и СЕФ. С попълване на заявление за кандидатстване, получаване на договора и СЕФ по електронна поща, ответницата е направила електронно изявление по смисъла на ЗЕДЕП, че приема условията на договора, с което е спазена писмената форма за сключването му. Разпоредбата на чл. 11, ал. 2 ЗПК не може да намери приложение, доколкото се касае за финансова услуга от разстояние. Поради това и по силата на упоменатата разпоредбата на чл. 10, ал. 2 ЗПФУР следва да се съобрази обстоятелството, че на електронната платформа на „К.” АД потребителят въвежда команда „Декларирам, че съм получил СЕФ на посочения от мен e-mail, проверил съм въведените данни и приемам ОУ и Договора“, с което следва да се приеме, че е изпълнено горното изискване на ЗПК. Противното би означавало да се изключи изцяло възможността за сключване на договора от разстояние.

Съгласно чл. 19, ал. 1 ЗПК ГПР по кредита изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т. ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. В приложение № 1 към договора за потребителски кредит е посочен ГПР от 50 %, с което формално е изпълнено изискването на чл. 11, ал. 1, т. 10 ГПК. Този размер не надвишава максималния по чл. 19, ал. 4 ЗПК, но реално не отразява действителния такъв, тъй като не включва част от разходите за кредита за възнаграждението по договора за предоставяне на поръчителство, което се включва в общите разходи по кредита по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на ЗПК. Възнаграждението в полза на поръчителя е разход, свързан с предмета на договора за потребителски кредит, доколкото касае обезпечение на вземанията по договора. Сключване и получаването на сумата по кредита е било обвързано от предоставяне на обезпечение по договора от страна на кредитополучателя, за което свидетелства обстоятелството, че кредиторът и поръчителят са били свързани лица по смисъла на § 1, т. 5

ДР ТЗ, трите договора (за кредит, за предоставяне на поръчителство и за поръчителство) са сключени на една и съща дата и преди изтичане на срока по чл. 4, ал. 1, при уговорената в чл. 4, ал. 2 от договора за кредит последица от непредставяне на обезпечението в срок - заявлението за кандидатстване за кредит, т.е. отправената оферта по смисъла на чл. 13 ЗЗД да се счита неприета. Същевременно с чл. 8, ал. 5 от договора за предоставяне на поръчителство „К.“ ЕАД е овластено да приема вместо поръчителя възнаграждението по договора за предоставяне на поръчителство. От клаузите на чл. 4, ал. 1-3 от договора за кредит е видно, че ако кредитополучателят е заявил обезпечение чрез поръчителство с одобрено от „К.“ ЕАД юридическо лице поръчител, заявлението на лицето, кандидатстващо за кредит, се разглежда в четиринадесетдневен срок от подаването му. Предвид обстоятелството, че се касае за "бърз кредит", при който потребителят разчита да получи заявената сума в кратък срок, то разликата от почти две седмици в срока на одобрение за кредит на практика превръща сключването на договора за предоставяне на поръчителство в задължително условие за получаването на кредита. Горното съставлява и неравноправно третиране на потребителите с оглед срока на разглеждане на заявлението в полза на тези, които са посочили, че ще обезпечат вземането с поръчителство на юридическо лице – поръчител, което освен това и следва да е одобрено от кредитодателя.

Изложеното води и до извода, че в конкретния случай договорът за поръчителство има за цел да обезщети кредитора за вредите от възможна фактическа неплатежоспособност на длъжника, което влиза в протИ.речие с предвиденото в чл. 16 ЗПК изискване към доставчика на финансова услуга да оцени сам платежоспособността на потребителя и да предложи цена за ползването на заетите средства, съответна на получените гаранции.

В светлината на изложеното между двата договора се разкрива тясна корелация и взаимозависимост, която сочи, че сключването на акцесорния договор за предоставяне на поръчителство на практика се явява част от сключването на договора за потребителски кредит, т. е. договорите за кредит и поръчителство следва да се разглеждат като свързано цяло, а разходът за възнаграждение на поръчителя за обезпечаване вземанията на „К.“ ЕАД по процесния договор за потребителски кредит отговаря на поставените от ЗПК изисквания, за да се включи в общия разход по кредита и по естеството си, с оглед свързаността на двете дружества, има значението на „скрита възнаградителна лихва“, която не е включена в оскъпяването на ползваната сума. В случай на включването му ще се стигне до значително надвишаване на нормативно установения размер от 50 % (при вариант на изчисление, при който в ГПР се включат и разходите за поръчителя, размерът на ГПР ще надхвърли 50%), поради което договорът влиза в протИ.речие с императивната разпоредба на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК, следователно същият е недействителен.

Така се установява, че в договора за кредит липсва ясно посочване на действителният процент на ГПР. Както бе посочено текстът на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК не следва да се възприема буквално и при наличие на посочен размер на ГПР, макар и явно некоректен и неправилно определен, да се счита изпълнено разписаното в него изискване за съдържание на договора. ГПР е част е същественото съдържание на договора за потребителски кредит,

въведено от законодателя с оглед необходимостта за потребителя да съществува яснота относно крайната цена на договора и икономическите последици от него, за да може да съпоставя отделните кредитни продукти и да направи своя информиран избор. След като в договора не е посочен ГПР при съобразяване на всички участващи при формирането му елементи, е налице неяснота за потребителя относно неговия размер и не може да се приеме, че е спазена нормата на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК. Наред с това в договора липсва ясно разписана методика на формиране ГПР по кредита - кои конкретни компоненти измежду лихви, преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т.ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора са включени в ГПР от 50 % и математическият алгоритъм, по който се формира годишното оскъпяване на заема, както и по каква причина възнаграждението по поръчителския договор е изключено от ГПР. Посочен е фиксиран лихвен процент по заема и годишно оскъпяване, но не се изяснява как тези стойности се съотнасят към ГПР по договора. Последицата от неспазване изискването на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК е разписана в чл. 22 ЗПК и предвижда недействителност на договора за кредит. Съобразно нормата на чл. 23 ЗПК при недействителност на договора за кредит длъжникът дължи да възстанови на кредитора чистата стойност на предоставения финансов ресурс. Последната не би могла да се присъди в настоящото производство, доколкото претенцията на ищеца се основава на вземания, произтичащи от прехвърлен му договор за предоставяне на поръчителство, сключен между „... ЕООД и ответницата и суброгиране в правата на кредитора, които последващи правоотношения изискват наличие на действителен договор за заем. Съгласно чл. 138, ал. 2 ЗЗД поръчителство може да съществува само за действително задължение, поради което ако главното задължение е нищожно, поръчителството не може да породи действие и за поръчителя не се поражда задължение да обезпечи кредитора. Задължението по чл. 23 ЗПК е за реституиране на даденото по едно недействително правоотношение и няма как да бъде обезпечено чрез договорно поръчителство по самия договор – това изрично е посочено в чл. 138, ал. 2 ЗЗД, а и друго не е уредено в ЗПК.

По същия начин по всеки друг нищожен договор страните дължат връщане на даденото по него и задължението по чл. 55, ал. 1, пр. 1 ЗЗД не е обезпечено от поръчителя на недействителния договор, а нормата на чл. 23 ЗПК е проявление принципа за недопустимост на неоснователното обогатяване и на практика урежда извъндоговорно основание за връщане на главницата и се явява проявление на разписаното в чл. 34 ЗЗД задължение за връщане на другата страна на полученото по обявен за недействителен договор.

Поради изложеното предявените иски са неоснователни и подлежат на отхвърляне.

При този изход на спора на ответницата се следват разноски на основание чл. 78, ал. 3 ГПК. Претендира се адвокатско възнаграждение в размер на 550 лева и 70 лева – депозит за експертиза.

Така мотивиран, Софийски районен съд, 82 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от „...“ ЕАД, ЕИК, против Й. В. Т., ЕГН *****, по реда на чл. 422 ГПК искове с правна квалификация чл. 9 ЗПК, вр. чл. 79, ал. 1 и чл. 430, ал. 2 ТЗ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за установяване дължимостта на сумата от 2187,52 лева, представляваща главница по Договор за потребителски кредит № 2287241, сключен от ответницата с „К.“ ЕАД, ведно със законната лихва от 04.10.2022 г. до окончателното изплащане, сумата от 0,03 лева, представляваща възнаградителна лихва за периода 31.01.2021 г. - 30.09.2022 г. и сумата от 236,29 лева, представляваща обезщетение за забава за периода 01.02.2021 г. - 03.10.2022 г., за които вземания е издадена Заповед за изпълнение по гр. д. № 53770/2022 г. на СРС, 82 състав

ОСЪЖДА „...“ ЕАД, ЕИК, да заплати на Й. В. Т., ЕГН *****, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата от 620 лева – сторени разноси в производството.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____